

Henk

& Ingrid

de comedy

Aflevering 5 t/m 8

Henk & Ingrid de comedy

Aflevering 5 tot en met 8

HvdH

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: februari 2023

Auteur: Haye van der Heyden

Uitgeverij Vogelvrij

Redactie: Janke Scharff

Correctie: Janke Scharff

Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited

Opmaak: Bob Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8334-906-0

ISBN Paperback: 978-90-8334-905-3

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2023 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Henk & Ingrid de comedy

Aflevering 5

Verjaardag

Wat een wereld is dit!

(*What a Wonderful World* van Bob Thiele – als
George Douglas – en George David Weiss)

Ik zie wild gefeest en stil verdriet
Twee witte duiven in oorlogsgebied
En ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Ik zie bomen geplant en bossen verpest
Een prachtige bloem op stinkende mest
En ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Ik zie mensen die verschillen op allerlei gebied
Alle maten, alle soorten, alle kleuren die je ziet
Ik zie mannen en vrouwen, straight en gay
Machismo naast LGBT
Ik zie bittere ernst naast practical joke
Ik zie mensen vechten, maar liefde zie ik ook
Dus ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!
Dus ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!

1.

Hallo. Welkom. Mijn naam is Ingrid en ik woon met mijn man Henk en onze twee kinderen achter onze sigarenzaak, die inmiddels zo ongeveer failliet is. En dat is een probleem, maar we blijven het maar voor ons uit schuiven. Iets anders beginnen kost ook geld en je wilt dan ook van je voorraad af en dat is ook nog niet zo simpel. Maar goed, ik verdien zelf ook nog wat als lerares Nederlands op het mbo en de kinderen zijn groot en gaan binnenkort hun eigen geld verdienen, mag ik hopen. Onze dochter Sam werkt op dit moment in de zaak, dus die draagt haar steentje bij, maar zoon Niels komt nog niet echt van de grond. Hij is met zijn zoveelste opleiding bezig en ik hoor hem er bijna nooit over, dus echte passie is het sowieso niet. Nou ja, we tobben maar voort, zullen we maar zeggen. Henk is morgen trouwens jarig, maar doet daar opeens moeilijk over en ik heb wel een vermoeden waarom.

We gaan nu naar de winkel, waar hij, zoals ongeveer elke dag, staat te ouwehoeren met zijn zo ongeveer nog enige vaste klant, de Pool Marek, die intens verliefd is op onze dochter Sam, die geen interesse in hem heeft omdat ze van meisjes houdt.

‘Hoe oud word je?’ vraagt Marek.

‘Gaat je geen reet aan,’ bijt Henk hem toe.

‘Boze, witte man is ijdele, boze, witte man?’

De Pool lacht.

‘Valt allemaal heel erg mee.’ Henk legt de populaire kranten die op de toonbank klaarlig-

gen, netjes. 'Ik ben namelijk niet boos, maar bezorgd en ik ben ook niet wit, want ik ga tegenwoordig onder de zonnebank.'

'Jij?'

'Ik ja.'

'Waarom doe je dat? Waarom gaat iemand zoals jij onder de zonnebank?'

'Omdat ik graag zwart wil worden, vriend, want dan heb je heel veel voordelen in deze maatschappij.'

Marek kijkt hem ongelovig aan. 'Laat me niet lachen. Wat voor voordelen hebben zwarte mensen?'

'Ze worden door onze overheid in alles voorgetrokken, door de politie gepamperd en voor Zwarte Piet hoeven ze zich niet te schminken. Zwart zijn heeft alleen maar voordelen.'

'Sjongejonge,' zegt Marek. 'Wat een teksten. En echt zwart word je trouwens niet van de zonnebank.'

'Ik kan mijn lippen nog laten opspuiten met botox. Zo kom ik dan toch een heel end.'

Ze zwijgen even. Moet dit weer zo'n gesprek worden?

'Alle gekheid op een stokje, ga je een feestje geven voor je verjaardag?' Marek probeert een wat vrolijkere toon in te zetten.

'Dat doe ik meestal wel ja, maar dit jaar niet, denk ik.'

'Mag ik komen met Sam?'

'Ik zeg toch, ik geef geen feestje!' roept Henk. 'Heb je poep in je oren?'

'Je zei: denk ik. Dus geef je wel een feestje.'

Mensen die over dat soort dingen twijfelen, doen het dan altijd uiteindelijk toch. Het lijkt mij zo leuk om met haar te komen. Als een stel. Van hallo, daar zijn we dan. Daar zijn Marek en Sam. Of Sam en Marek. Ja, Sam en Marek, dat klinkt beter. Vier je het op de dag zelf? Morgen toch?’

‘Hou je op? Ik vier het niet!’

‘Waarom zou je niet? Het leven is kort. Word je al bijna zestig of zo? Is dat het? Geen probleem toch? Voor een boze, witte man is dat een heel goeie leeftijd.’

‘Heb jij eigenlijk niks beter te doen dan hier steeds rond te hangen, Marek?’

‘Ga je je beste klant wegsturen, Henk? Wat ben je nou voor zakenman?’

Die avond hebben we het er ook over, vóór en tijdens het eten. Henk doet moeilijk, maar ik zet gewoon door. We vieren het elk jaar, dus nu ook, lijkt me. ‘Zoals we je verjaardag altijd doen,’ zeg ik opgewekt. ‘Aangeklede borrel met hapjes en een kopje soep. En dat jij dan op een gegeven moment op de bank in slaap valt na zeven jenevers.’

‘O ja,’ lacht Sam. ‘En dat er dan kwijl uit je mond loopt, pap.’

‘Op de afstandsbediening,’ rilt Niels.

Ik knik. ‘Precies. Zo gaat dat dan. Tradities zijn er om in ere te worden gehouden. Doen we het op de dag zelf? Morgen?’

Henk schudt verwoed zijn hoofd. ‘Nee. Nee nee.’

‘Wat wil je dan? Of wil je het eens een keer anders vieren? Wat dan? Wat meer mensen en een lopend buffetje?’

‘Daar gaat het helemaal niet om,’ zegt hij bozig. ‘Om hoe we het vieren. Maar laten we erover ophouden.’

‘Waar gaat het dan wel om?’

Ik heb wel een vermoeden, maar ik wil het hem zelf horen zeggen.

‘Om om om...’ Hij valt stil.

‘Om om om wat?’

‘Om de mensen die komen.’

Ja precies. Het is wat ik dacht, maar ik houd me nog van de domme: ‘De vaste club toch?’ vraag ik met een onschuldig gezicht. ‘De jongens. En hun meisjes. Je familie. Ik begrijp het niet.’

Henk kijkt me verstoord aan. ‘Hoe kun je dat nou niet begrijpen?’

‘Ik begrijp niet eens wat er te begrijpen is, schat,’ zeg ik.

Is het gemeen wat ik doe? Ik weet waar het om gaat, maar ik doe alsof ik geen idee heb. Is dit pesten?

‘Hij wil natuurlijk de burens niet vragen,’ zegt Niels.

‘Is dat het?’ Ik kijk zogenaamd verbaasd.

‘Duh,’ roept onze zoon en hij begint te zingen: ‘Er is een racist die is jarig, hoera, dat kun je wel zien, dat is hij. En daarom zingen wij blij.’

‘Hou eens op jij,’ zeg ik en ik richt me vervolgens weer tot mijn echtgenoot. ‘Dat wil je niet? Dat Benek en Azra komen? Waarom niet?’

Henk maakt met twee handen een gebaar dat wanhoop wil uitdrukken, geloof ik. ‘Hallo,’ roept hij. ‘De jongens weten toch hoe ik over dat soort dingen denk? En dan zitten er opeens twee

Turkse vrouwen bij. Mensen, wie wil d'r nog een kopje geitenmelk?'

'Denk je dat ze willen komen dan?' vraagt Niels. 'Op dat jaarlijkse Ku Klux Klan-feestje van je. Ik denk namelijk van niet.'

'Het zou aardig zijn ze toch te vragen,' stel ik. 'Ronald en Evelien hebben we ook altijd uitgenodigd.'

Dat waren onze burens, die nu vertrokken zijn naar Drenthe, omdat ze het hier in de omgeving te druk vonden worden.

'Maar het hoeft niet,' vul ik aan. 'Ze weten dat toch niet van Ronald en Evelien?'

'Als Azra niet welkom is, kom ik ook niet,' zegt Niels. 'Niet dat ze wil komen, maar het gaat om het principe. Zij niet, dan ik ook niet. Je krijgt niet eens een cadeautje van me. Dat je dat weet.'

'Wat verschrikkelijk.' Henk grijpt met beide handen naar zijn hoofd. 'Ik krijg geen links boek over het milieu van mijn zoon dit jaar, ik ga dood van ellende.'

'En alleen Azra?' Ik kijk Henk diep in de ogen, of probeer dat in ieder geval. 'Dat zullen je vrienden toch wel begrijpen? Je zoon heeft een vriendin en zij is toevallig moslim. Dat kan toch wel?'

'Nee, dat kan natuurlijk niet,' zegt Sam. 'Want dan vertelt ze haar moeder dat ze hierheen gaat voor papa's verjaardag en dan weet Benek dus dat ze niet is uitgenodigd.'

'Het is toch idioot dit?' roept Henk. 'Ik bedoel, ik sta met mijn rug tegen de muur. Dit is mijn land, zij zijn hier te gast en ik zit met de problemen.'

Even later zitten we met zijn vieren aan de spaghetti carbonara, mijn vaak bejubelde specialiteit.

‘Ik schaam me gewoon kapot voor al dit soort dingen,’ zegt Niels smakkend. ‘Al die discriminatie en shit.’

‘Misschien moet je wel eerst even je mond leegeten voordat je iets zegt,’ stel ik voor.

‘En misschien moet jij het gewoon eerlijk zeggen, pap.’ Sam heeft de inhoud van haar eerste bord al weggewerkt en schept zich nog eens op. Ja, die kan eten wat ze wil en ze komt geen grammetje aan.

‘Goed idee. Ga ze maar vertellen dat je geen stinkende buitenlanders op je verjaardagsfeestje wil,’ roept Niels. ‘Dan ben je tenminste eerlijk.’

‘Doe eens normaal, jij.’ Henk legt zijn bestek neer.

‘Doe zelf normaal.’

‘Meer, meer, meer,’ kraait Sam.

Zij en ik lachen.

Henk kijkt boos naar mij. ‘Moet die jongen zo’n grote bek hebben?’

‘Laten we d’r nou maar geen ruzie over maken,’ probeer ik met een glimlach.

‘Juist wel,’ grijnst Sam. ‘Lachen. Maar misschien kun je het vieren als zij niet kunnen of zo, pap. Als ze d’r niet zijn. Ik bedoel, je hoeft het toch niet per se morgen te doen? We vieren het zo vaak op een andere dag.’

Ik schiet in de lach. ‘Moet hij dan straks gaan aanbellen om te vragen wanneer ze deze week niet kunnen?’

‘Ik vind dat inderdaad nog niet zo’n slecht idee,’ knikt Henk. ‘Daar kunnen we toch wel achter komen op een of andere manier? Niels?’

‘Wat?’

‘Jij hebt een relatie met een Turkinnetje, daar doen wij helemaal niet moeilijk over en daarom mag daar best iets tegenover staan. Zoek jij dat eens even uit voor me. Wanneer ze niet kunnen deze week.’

‘No fucking way.’

Henk barst los: ‘Het gaat er niet eens om dat ik ze d’r niet bij wil hebben, het gaat erom dat het moet. Het is een principekwestie. We worden gedwongen met die mensen om te gaan. Dat moet en daarom wil ik het niet. Ik wil zelf bepalen of ik met ze omga of niet. Met wie ik omga. En wie ik op mijn verjaardag vraag. Mag ik?’

‘Daar zit wat in,’ zeg ik. ‘Tuurlijk.’

‘D’r zit wat in, maar wat komt eruit?’ vraagt Sam met een twinkeling in haar ogen.

‘Je vader wil zijn verjaardag met zijn eigen vrienden vieren, Niels,’ zeg ik tegen mijn nog steeds smakkende zoon, ‘maar hij wil de burens niet voor het hoofd stoten. Dat is toch eigenlijk best aardig? Kun je ‘m niet een beetje helpen? Alsjeblieft?’

Niels kijkt me met zijn mond halfopen aan en ik heb daardoor vrij zicht op een klont half vermalen spaghetti.

2.

Azra en Niels zitten die avond op hun bankje te wachten tot het nog donkerder wordt dan het al is en ze zich daardoor nog dichter bij elkaar kunnen voelen dan ze zich al voelen. De zomer begin eraan te komen, dus die romantische duisternis komt steeds later.

‘Wat bedoel je?’ vraagt zij.

‘Gewoon. Gaat ze weleens uit? Of ze weleens uitgaat.’

‘Waarom wil je dat weten?’

‘Dat vroeg ik me gewoon af.’

Azra denkt even na. ‘Wat is er aan de hand?’ vraagt ze dan.

Niels geeft geen antwoord en kijkt weg, alsof er ergens iets te zien is, maar dat is er niet. Er is namelijk niemand op straat en er komt geen vliegtuig over.

‘Ik dacht dat wij geen geheimen voor elkaar hadden?’ vraagt zij, nu toch een beetje ongerust.

Hij wendt zich weer naar haar. ‘Als je belooft dat je niks tegen je moeder zegt.’

‘Is het zo erg?’

‘Ja.’

‘Wat is er dan?’

Niels haalt diep adem. En dan nog eens.

‘Zeg het nou maar,’ zegt zij.

‘Mijn vader de racist is morgen jarig. En hij wil het vieren met zijn Ku Klux Klan-vriendjes zonder je moeder uit te nodigen. Maar daarom is het beter als ze d’r gewoon niet is, want dan merkt ze dat niet. Snap je? Dat ze niet uitgeno-

digd is, bedoel ik. Dus hij is niet alleen een racist, hij is ook nog een laffe racist. Maar alle racisten zijn laf, dus dat hoef ik er eigenlijk niet bij te zeggen.'

Azra denkt even na. Wat zegt Niels nu eigenlijk? Heeft hij het nou over de Ku Klux Klan? Die bestaat toch helemaal niet in Nederland? En waar gaat dit precies om? Om een verjaardag? 'Hij kan toch gewoon een feestje vieren met zijn vrienden zonder mijn moeder uit te nodigen?' vraagt ze wat verbaasd.

'Nee, want hij vraagt de burens ook altijd, maar nu dus niet, omdat de burens Turks zijn.'

'Maar de burens weten niet dat hij altijd de burens vraagt. Wij weten dat niet.'

'Nu wel dus. Jij weet het. En dat ze het niet weten, maakt het niet minder racistisch.' Niels kijkt verbeterd voor zich uit.

Azra haalt haar schouders op. Als dit alles is. Ze had iets veel ergers verwacht. 'Volgens mij gaat ze morgenavond met haar nieuwe toyboy naar het theater,' zegt ze. 'Dus dat gaat goed. Breng dat maar over. Hij kan morgenavond gewoon jarig zijn en vragen wie hij wil.'

'Shit hé, ik voel me net een NSB'er,' zegt Niels.

'Een NSB'er die de zoon is van een lid van de Ku Klux Klan. Dat is wel heel erg.'

'Dat bedoel ik,' zegt hij somber.

Even later heeft Niels ons onwillig verslag uitgebracht van zijn gesprek met Azra.

'Mooi. Dus dan doen we het gewoon morgenavond,' zegt Henk tevreden. 'Helemaal

goed. Maar dan moeten we het niet om borreltijd doen, Ing, want dan ziet ze iedereen aankomen.' Hij richt zich weer tot Niels. 'Ze gaat naar het theater, zeg je? Heb je ook Turks theater hier? O ja natuurlijk. Vet gesubsidieerd uiteraard. Ik mag meebetalen. Maar goed, nu heb ik er dan ook nog wat aan. Dat begint waarschijnlijk om een uur of acht? Weet je naar welk theater ze gaat? Is het hier of in de stad?'

Niels is al op weg naar de gang, zie ik. Hij wil het er duidelijk zo min mogelijk over hebben. 'Ik weet het niet. Ze gaat met 'r nieuwe vriend,' zegt hij.

Henk heft zijn handen. 'Toe maar. Kan niet op. Maar goed, feestje morgen hier vanaf halfacht. Dat lijkt me veilig.'

'En als ze dan thuishkomen en het is nog aan de gang?' vraag ik vals. Wat kan ik toch gemeen zijn.

'Komt goed. Maak ik me geen zorgen over.' Henk schudt zijn hoofd. 'Iedereen moet werken de volgende dag. Tegen halfelf zijn ze wel weer vertrokken. Of duurt Turks theater maar een kwartier? Vast niet. Op tv lullen ze ook urenlang.'

Niels draait zich nog om bij de deur. 'Hoe weet jij dat nou?' vraagt hij op vijandige toon.

'Dat zie ik toch?'

'Jij gaat uren naar een Turks programma zitten kijken?' Ik schiet in de lach.

'Waarom niet? Ik ben geïnteresseerd in andere volkeren. Zolang ze in hun eigen land blijven. Maar ga nou niet zitten zeuren. Help me liever. Ik ga nu iedereen uitnodigen, bellen,

e-mailen, appen. Denk jij ondertussen na over wat we allemaal nodig hebben. Ik doe morgen zelf wel de inkopen. Ik zal het wel doen allemaal, ik offer me wel weer op. Geen probleem.'

'En Azra komt dan dus wel?' Ik kijk van zoon naar vader en van vader naar zoon. 'Zonder iets tegen haar moeder te zeggen?'

'O shit ja,' zegt Henk. 'Krijgen we dat.'

'Ik denk niet dat ze wil,' stelt Niels beslist.

'Dan hoeft ze ook niet,' zegt Henk gul. 'We gaan geen mensen dwingen om dingen te doen tegen hun zin. Dat doen we hier niet in dit land.'

'Maar ze is wel welkom, als ze toch wil,' zeg ik streng. 'Het is het vriendinnetje van je zoon.'

Henk staart me even aan, ziet de uitdrukking op mijn gezicht en weet dat hij deze strijd niet gaat winnen. Ik ga het gevecht niet vaak aan, maar als ik het doe, zet ik door tot het bittere einde en dat weet hij.

'Oké,' zegt hij. 'Compromissen, poldermodel. Zo gaat dat hier. Maar mondje dicht dan en...'. Hij valt stil.

'Wat?'

Henk kijkt weer naar Niels. 'Kan ze dan misschien zonder hoofddoekje komen of kan dat niet?'

Niels ontploft. 'Wat is dat nou weer voor bullshit?!'

'Ja, dat kan,' zeg ik.

'Mama!' Mijn zoon kijkt geschokt naar me.

'Maar dan moet je zelf in je zwembroek, schat,' zeg ik tegen Henk. 'Die ballenknijsper. Compromissen, poldermodel. Zo gaat dat hier.'

Sam die al die tijd rustig op de bank zat toe te

luisteren, schiet in de lach.

‘Misschien moet ik gewoon geen taart doen,’ overweegt Henk, als we die avond redelijk vroeg in bed liggen. ‘Ik bedoel, dan heb je eerst taart en daarna gaan ze pas aan de drank en heb je inderdaad kans dat het wat later wordt. En dat we niet klaar zijn als ze thuiskomt. Hoewel, ik kan toch gewoon mensen over de vloer hebben, om de een of andere reden? Oude vrienden of zakelijk of zo. Dat kan toch?’

Ik lig te lezen. ‘Tuurlijk. Zeker.’

‘En zelfs als het voor mijn verjaardag is. Ik bedoel, ik was haar gewoon even vergeten en toen dachten we d’r aan en toen was ze d’r niet. Of we hadden gehoord van haar dochter dat ze naar het theater ging en toen dachten we: och, laat ’r lekker naar het theater gaan, we zeggen maar niks, anders voelt ze zich misschien verplicht. Dat kan toch?’

‘Zeker. Absoluut.’

‘Maar toch maar geen taart. Het is sowieso toch beter als iedereen weg is als ze thuiskomt. Ik bedoel, dan hoeven wij niks uit te leggen en dan is zij niet gekwetst. Zie je nou hoe ik rekening met haar hou? En haar gevoelens?’

‘Ja zeker.’

‘Luister je wel naar wat ik zeg?’

‘Ja ja.’

‘Of lig je gewoon maar een beetje mee te papagaaien?’

‘Absoluut, tuurlijk, ja hoor,’ zeg ik zonder op te kijken.

Ik ben hem echt aan het pesten vandaag. Dat geef ik eerlijk toe.

3.

De volgende ochtend laat Henk de winkel helemaal aan Sam over en gaat hij inkopen doen voor zijn verjaardagsfeestje. Omdat we nou eenmaal op de kleintjes moeten letten, doet hij dat bij de Lidl, waar je nog een prima biertje voor weinig kunt kopen en als je een beetje goed zoekt ook nog wel wat lekkere knabbeldingetjes van kwaliteit. Of nou ja, redelijke kwaliteit, zullen we maar zeggen. Hij rijdt nu met de auto tot vlak bij de ingang van het steegje dat achter ons huis loopt, en sjouwt de twee kratten en de grote tas naar de grote, oude ijskast die in het schuurtje staat en die we alleen aanzetten als we een feestje hebben. Hij staat al sinds die ochtend op standje noordpool, dus dat halen we nog wel. Ja, bier moet wel koud zijn. Henk ziet er tevreden uit en dat mag ook wel met oog op het cadeautje dat ik hem vanochtend op bed heb gegeven en dat ik van mijn spaargeld heb gekocht: van de zomer een dagje met een paar verschillende auto's racen op Zandvoort. Hij ging er helemaal van uit zijn dak. Wist ik wel, hij is nou eenmaal gek op dat soort dingen. Henk is namelijk in alle opzichten een man: van het stoere tot het kleinzerige, van het brallerige tot het verlegene, van het korte lontje naar het onmiddellijk gekwetste.

Ondertussen zit Niels wat geschrokken te luisteren naar zijn vriendin. Daar gaat namelijk even iets mis: 'En toen zei ze opeens dat ze ook zondag in plaats van vanavond zouden kunnen gaan,' vertelt Azra, 'want er is een extra voorstel-

ling gepland en toen zei ik dat ze het beter zo konden laten zoals het was en toen vroeg ze waarom en toen heb ik maar wat gezegd en zag ze dat ik aan het liegen was. Ik zag dat ze het zag. Ik vind het zo erg om tegen haar te liegen. Zij liegt ook nooit tegen mij.'

'Dat weet je niet zeker natuurlijk.'

Azra kijkt boos naar hem. 'Dat weet ik wel zeker. Wij liegen niet tegen elkaar. Hoe kun je dat nou zeggen?'

Niels schrikt van haar heftige reactie, 'Ik bedoel het alleen maar theoretisch,' zegt hij snel.

'Theoretisch? Wat betekent dat nou weer?'

'Laat maar, laat maar.'

'We zijn vrienden, mijn moeder en ik.' Het meisje kijkt serieus. 'We zijn ook moeder en dochter, maar ook vrienden. We hebben al zoveel meegemaakt samen. Met mijn vader. En hier in Nederland komen wonen. Was best heftig allemaal.'

'Ja, dat geloof ik.'

'Met al die mensen die tegen ons zijn. Dat voel je toch.'

'Ja.' Niels knikt.

'En al die mensen die heel slijmerig vóór ons zijn, zijn ook niet leuk.'

'Nee.' Niels durft niet nog eens te knikken.

'En dat hebben we allemaal met z'n tweeën meegemaakt.'

'Ja. Geloof ik. Begrijp ik.'

'Maar wat bedoel je nou met theoretisch?' Ze kijkt hem achterdochtig aan. 'Ben jij nou ook al tegen mij?'

‘Nee zeg. Natuurlijk niet. Ik zei maar wat. Jullie gaan zondag naar die voorstelling en we zeggen tegen je moeder dat mijn vader vanavond zijn verjaardag viert. Ik nodig haar uit. Doe ik gewoon.’

‘Lief van je, maar dat hoeft echt niet. En ik wil helemaal niet naar die voorstelling, dus ze kunnen echt net zo goed toch vanavond gaan.’

Niels staat op. ‘Ook goed, maar toch nodig ik haar uit en dan kan ze wel of ze kan niet. Zonder leugens. Iedereen gelukkig. Ik ga d’r bellen. Ik meen het.’

‘Oké dan.’ Azra lacht even. ‘Bel haar maar met mijn *phone*.’ Ze tast al naar haar tasje en haalt er haar Huawei uit. ‘Hier.’

‘Benek, met Niels,’ klinkt het even later in hoog tempo. ‘Ik wou je even zeggen, mijn vader geeft vanavond een feestje voor zijn verjaardag en hij vroeg zich af of jij ook zin had om te komen, maar ik hoor net dat je niet kunt, omdat je naar het theater gaat, maar als je toch zou willen komen, dan kunnen jullie ook zondagmiddag gaan, hoor ik net van Azra, dus zie maar, het is vanaf halfacht.’

Niels luistert even naar wat er aan de andere kant gezegd wordt en knikt dan. ‘Oké, hier komt ze.’ De telefoon wordt overgegeven.

‘Hai.’ Azra luistert. ‘O. Oké. Bye.’ Ze zet het gesprek uit. ‘*Tarafindan degil. Bu gece. Tiyatro.*’

‘Wat?’ Niels lacht.

‘O sorry. Het theater gaat vanavond niet door. Een acteur heeft iets aan zijn stem. Zondag is ook al afgezegd.’

De munt valt en ze kijken elkaar even wat angstig aan.

‘Prima,’ zegt Niels dan ferm. ‘Dan komt ze dus. Lijkt me heel goed. Die vader van mij moet nou maar eens een keertje beginnen met integreren. Dat wordt hoog tijd.’

Azra kijkt hem twijfelend aan. Is dit nou wel zo’n goed idee?

Een stuk of tien flesjes bier worden alvast in de ijskast in de keuken gezet, waar ik al bezig ben met wat hapjes. Ja, je wilt er toch altijd iets van maken. Niels staat bij ons en heeft net de mededeling gedaan die mijn echtgenoot wit doet wegtrekken. ‘Dat meen je niet? Godkeristus.’

‘Gaat dus niet door.’

‘Godallemachtig.’ Henk klotst de laatste flesjes bier op elkaar op de onderste glazen plaat boven de groentelade en komt weer overeind. ‘Wat is er dan met die man zijn stem? Turkse acteur zeker? Kennen ze daar *the show must go on* dan niet? Wat een aanstellerij zeg. Godskolere. En wat nu?’

‘Wat nu?’ Niels houdt zich groot, zie ik. ‘Ze blijft thuis. Dus ze gaat zien dat er hier een feestje is. En dan zal ze misschien wel even langskomen.’

‘Nee,’ zegt Henk boos. ‘Nee nee nee nee. Dat doe je niet als je niet uitgenodigd bent. En je bent ook nog Turks en in een ander land. Dat zou wel heel onbeleefd zijn.’

‘Dat denk ik ook,’ zeg ik. ‘Ze komt niet uit zichzelf. Maar dan ziet ze dus wel dat er iets is en dat ze dus niet uitgenodigd is. Want dat zie je. Aan de auto’s voor de deur.’

‘Zo erg is dat toch niet?’ Henk zwaait weer met zijn armen, alsof hij om zijn hoofd vliegende insecten probeert te verjagen. ‘We kunnen toch niet altijd iedereen uitnodigen? En ze mag hier toch al wonen? Moeten ze nou echt het alleronderste uit de kan?’

‘Kan toch wel een beetje pijnlijk zijn,’ zeg ik toch weer pesterig. ‘Als ze ziet hoe het zit.’

‘Nee hoor,’ zegt Niels beslist.

‘Wat nee hoor?’ Zijn vader valt stil en trekt met zijn mond, alsof hij weet dat het waarschijnlijk nog erger wordt allemaal.

‘Ze ziet niet dat ze niet uitgenodigd is.’

‘Hè? Hoezo niet?’ Henk kijkt hem verwilderd aan. ‘Waar heb je het over?’

‘Ze is namelijk wel uitgenodigd. Dat heb ik gedaan.’

Henks mond valt open.

‘Want dit is ook mijn land en mijn huis,’ stelt zijn zoon krachtig.

Toch hoor ik de kleine trilling in zijn stem.

‘Ik zeg gewoon: *wir schaffen dass,*’ zegt hij dan.

4.

Henk stapt de wc binnen en sluit de deur achter zich. Even luistert hij of er echt niemand in de buurt is, dan pakt hij het stuk zeep dat in het bakje op het fonteintje ligt. Hij kijkt er even naar, slikt iets weg en neemt er dan een flinke hap uit. Eerst lijkt de smaak hem wel mee te vallen, maar dan komt het kokhalzen op gang en probeert zijn lichaam de substantie te weigeren en weer naar buiten te duwen. Henk zet door. Wie is hier nou verdomme de baas? Hij toch? Hij kauwt, smakt en slikt. Dit moet gewoon even. Het heeft destijds ook prima gewerkt toen hij niet in militaire dienst wilde.

‘Dan ben ik jouw date,’ zegt Marek tegen Sam, als er net een klant vertrokken is en ze weer alleen zijn. Hij zit aan een van de koffietafeltjes, zij staat achter de toonbank. ‘Alleen maar dat. Er zijn zoveel heterovrouwen die een gayvriendje hebben en jij bent dan een gayvrouw met een heterovriendje. Wat is het verschil?’

‘Maar ik heb toch geen date nodig om naar de verjaardag van mijn eigen vader te gaan?’

‘Niemand heeft ooit een date ergens voor nodig. Je hebt een date omdat het leuk is en gezellig en warm en vriendschappelijk en warm en gezellig en leuk. Ik haal je op en breng je weer thuis.’

‘Ik woon hier, Marek, en het feestje is hier.’

‘Maar als het ergens anders was geweest, had ik je opgehaald en weer thuisgebracht,’ stelt hij beslist. ‘Dat hoort bij een date.’

Sam lacht. 'Je kunt toch ook alleen gaan en ik ook en dan zien we elkaar daar. Ik bedoel, wat is het verschil?'

Hij staat op, vol enthousiasme. 'Dat we samen binnenkomen! Daar heb je Sam en Marek, dat is leuk en gezellig en warm en vriendschappelijk en warm en gezellig en leuk.'

'Dus je wil met me pronken?'

Marek knikt zo hard dat zijn hoofd er bijna af valt. 'Ja pronken! Dat is een mooi woord. Ik wil met je pronken. Kijk eens mensen, ik heb de mooiste date van de wereld. Oké, ze wil niet met me, want ze wil met meisjes, maar ze staat wel naast me. Mooi toch? Is dat niet prachtig, mensen?'

Sam kijkt hem bijna vertederd aan. 'Ik kan niet tegen je op,' zegt ze.

'Je hoeft niet tegen me op, Sam, ik daal wel op jou neer. Grapje, grapje, grapje!'

Terwijl ik bezig ben de glazen uit het kastje te halen en klaar te zetten, zodat we er snel en makkelijk bij kunnen, gaat opeens de deur naar de gang open en schuifelen er aarzelen- de voetstappen de kamer binnen. Het is een lijkbleke Henk, die me met zwakke stem op een dramatische manier toespreekt: 'Stop maar. Ho maar. Laat maar.'

'Wat? Wat is er?'

'Ik ging even liggen,' raspt hij, 'en ik heb misschien een half uurtje geslapen en ik word wakker en ik ben zo misselijk als een schurftige hond. Kotsmisselijk ben ik.'

'Je ziet er inderdaad niet best uit. Komt zo

ineens opzetten?' Ik doe een stapje naar achteren en denk na. Wat is dit? Is dit wat ik denk dat het is? Het zal toch niet?

'Ik word wakker en ik ben ziek. Potdomme, net vandaag. Zul je net zien.'

'Ja, hoe is het mogelijk,' zeg ik gespeeld ontgaan. Ik ben niet gek namelijk. 'Dus wat nu?'

'Ik weet het niet.' Henk haalt met moeite en met een van pijn vertrokken gezicht zijn schouders op. 'Wat denk jij?'

'Trekt misschien zo wel weer weg,' zeg ik opbeurend. 'Ik bedoel, wat snel komt, kan ook weer snel vertrekken. We kijken het nog maar even aan. Toch?'

Mijn man zucht diep en schudt dan wanhopig zijn hoofd. 'Nee. Nee nee, dit trekt niet zomaar weg. Dat voel ik. Hier ben ik wel even zoet mee. O god, ik kan bijna niet meer op mijn benen staan.' Hij strompelt naar de bank, ploft erop neer en sluit zijn ogen. 'Wat is dit erg, zeg. Dit is zo erg.'

Op dat moment stapt Sam de kamer binnen. 'Er komt weer geen kip in de winkel vandaag,' zegt ze, 'maar dat komt misschien omdat kippen niet roken en geen kranten lezen. Niet een erg geslaagd grapje, sorry, ik probeer er nog iets van te maken.' Ze merkt de sfeer. 'Wat is er aan de hand?' Ze kijkt naar haar bleek weggetrokken vader, die met zijn ogen dicht op de bank hangt.

'Ik ben ziek,' fluistert Henk.

'Opeens? Hoe kan dat?'

'Ik weet het niet.' Hij schudt zijn hoofd. 'Maar ik kan me niet voorstellen dat ik me vanavond

weer goed voel. Dat ik het fijn vind om gezellig mijn verjaardag te vieren. En het is voor de mensen ook niet leuk. Voor de jongens. Dat ik er ziek, zwak en misselijk bij zit. Ik bedoel, dan kun je niet echt een leuk feestje vieren.'

'Wat jammer nou,' zeg ik, terwijl ik een betekenisvolle blik met mijn dochter wissel. 'Wil je dat ik iedereen afbel, schat?'

'Er zit niks anders op, vrees ik.' Hij zegt het alsof hij intens lijdt onder zoveel tegenslag.

'Ach gossie,' zegt Sam en ik hoor aan de toon in haar stem dat zij hier ook zo haar gedachten over heeft.

'Het is heel erg,' jammert Henk. 'Heel zielig voor me. Wat een pech. Zul je net zien hè? Ik had me er juist zo op verheugd.' Hij probeert overeind te komen, wat maar net lukt. 'Ik ga maar even liggen boven, denk ik. Dat lijkt me verstandig.' En hij strompelt richting de gang.

Na een korte aarzeling heb ik besloten de confrontatie niet aan te gaan, dus zet ik me aan de keukentafel en bel iedereen af: 'Ja nee, het is niet anders. Het kwam opeens opzetten en hij is zo ziek als een hond. Of misselijk als een kat. Maar in ieder geval slaat hij een jaartje over. Ja, dat is jammer. Voor iedereen. Is dat iets wat je nog aan iemand anders kunt geven? Of je bewaart het voor volgend jaar, dat kan natuurlijk ook.'

Het is een keer of acht zo ongeveer hetzelfde gesprekje en het gekke is: ik heb het gevoel dat iedereen weet dat het niet waar is, dat er iets aan de hand is, dat hij hier zelf de hand in heeft. Toch is er niemand die daar iets over zegt. Het zijn

namelijk de vrienden van Henk en ze kennen hem en weten wat ze aan hem hebben. Maar vergis je niet: hij is populair bij zijn vrienden, want als er stront aan de knikker is, kun je op hem rekenen. Altijd. Ja, hij heeft een grote bek, maar ook een goed hart en waar gaat het nou eigenlijk om allemaal?

5.

‘Nou ja, jammer dan,’ zegt Marek, die net van Sam gehoord heeft dat het allemaal niet doorgaat. ‘Maar dan kunnen we misschien iets anders gaan doen samen. Naar de bioscoop of zo. Ik bedoel, het feestje gaat niet door, maar dan hoeven we de date niet ook af te zeggen. Toch?’

Sam aarzelt.

‘We kunnen naar een film met mooie meiden erin,’ zet hij door. ‘Met Anne Hathaway of Jessica Chastain of Margot Robbie. Mooie meiden. Vinden we allebei leuk.’

‘Nee, ik blijf thuis,’ beslist zij dan toch maar. ‘Als mijn vader ziek is op zijn verjaardag blijf ik toch maar thuis. Lijkt me beter.’

‘Prima. Ook goed. Blijven we gezellig een avond thuis. Gaan we kopjes kruidenthee zetten voor je pappie. Leuk en gezellig en warm en vriendschappelijk en warm en gezellig en leuk.’

‘Marek.’

‘Ja sorry. Ik ga maar door hè? Bloedirritant.’

‘Dat nou ook weer niet. Het is namelijk ook wel lief eigenlijk.’

‘Zo is het in ieder geval bedoeld.’

‘Ik weet het. Luister, ik ga zo afsluiten. Wil je nog een laatste kopje koffie van het huis?’

‘Graag. Dat wil zeggen, als ik het niet hoeft te drinken.’

‘Maar dan moeten we Benek ook laten weten dat het niet doorgaat,’ zegt Sam even later, als Marek vertrokken is, de winkel dicht en afgesloten is en ze bij mij aan de keukentafel zit, terwijl

ik de glazen weer aan het terugzetten ben in de kastjes. 'Of heeft Niels haar al gebeld?'

Ik kijk naar haar om. 'Dat denk ik niet nee. En dat is waar ook, ja. Dat we haar natuurlijk ook moeten afbellen.'

Alsof ik daar niet aan gedacht heb. Hallo. Maar inderdaad, daar heb ik nog niks aan gedaan. God, wat kan ik toch gemeen zijn.

Er klinkt opeens wat gerommel op de gang, de deur gaat open en Henk komt weer binnen. Hij ziet er een stuk beter uit dan net, loopt ook vlotter. 'Ik kom toch maar weer even naar beneden,' zegt hij. 'Ik word gek in dat bed.' Hij ploft neer op de bank. 'Ik bedacht me trouwens net,' zegt hij. 'Is Benek ook afgebeld? Zou toch rot zijn als ze voor niks komt. En dat soort mensen is toch heel erg gevoelig voor dat soort dingen. Dat ze vergeten worden en zo.'

'We hebben het er net over,' zeg ik. 'Ik heb er niet aan gedacht. Dom van me. En misschien moet Niels dat maar even doen. Hij heeft haar tenslotte ook uitgenodigd.'

Henk knikt. 'Ja, dat denk ik ook. Lijkt me wel. Goed idee.'

'Ik weet niet waar hij is, maar zal 'm zo wel even bellen. Maar hoe gaat het me je, schat?'

Mijn man kijkt naar me op, met weer die heldere oogjes. 'Ja, wel iets beter eigenlijk. Had ik niet gedacht. Krijg je toch nog gelijk. Maar ja, te laat nu. Iedereen is al afgezegd. Niks aan te doen.'

'Je voelt je dus wel weer goed?'

'Nou goed, goed. Wel iets beter ja. Ja, toch

wel een stuk beter.' Hij schuift wat omhoog en kijkt langs me heen. 'Ben je toch maar aan de wijn?' vraagt hij.

'Eentje. Ik had me zo ingesteld op een feestje.'

'Ja ja.'

'Dus je bent opeens niet meer ziek, pap?' vraagt Sam achterdochtig.

'Het gaat beter ja. Mag dat niet of zo? Heb je liever dat ik zwak en misselijk boven in bed lig?' Hij staat op en loopt in de richting van de ijskast. 'Misschien dat ik dan ook maar een glaasje neem.'

'Serieus?' Ik speel het spel mee. 'Durf je het aan?'

'Ik denk dat ik er misschien wel van opknap. Jonge borrel of zo. Om de ziektekiemen weg te branden.'

'Zal ik 'm voor je inschenken, schat? Je bent tenslotte jarig.'

'Wil je dat? Dat is heel lief van je.' Hij gaat er alvast voor aan de keukentafel zitten.

'Ik zal Niels dan wel even oppoken, zegt Sam. 'Dat hij Benek laat weten dat het niet doorgaat.' Ze pakt haar telefoon, staat op en loopt in de richting van de gang. 'Anders app ik hem wel even.'

Ik schenk Henk zijn jonge borrel in en zet die voor zijn neus. 'Wil je ook een nootje? Stukje kaas?'

Hij knikt, maar doet dat toch nog wat aarzelend. 'Kan ik misschien wel proberen ja. Kijken hoe het valt. Wil jij het pakken? Wat ben je toch lief voor me, Ing. Als ik jou niet had.'

Een paar minuten later, nadat hij samen met Azra naar beneden is gekomen, maakt Niels kennis met Cagdas, de nieuwe vriend van Benek.

‘Cagdas, Niels, Niels, Cagdas,’ zegt Benek.

‘Hallo.’

‘Hello.’ De jonge Turk spreekt Engels met een loodzwaar accent.

De twee jongemannen geven elkaar een hand.

‘Hij is mijn moeders minnaar,’ legt Azra uit.

‘Alsjeblieft!’ Benek heft haar handen. ‘Noem dat niet zo.’

‘Wat maakt het uit? Hij verstaat het toch niet.’ Azra lacht.

‘Ik moet je nog vertellen,’ zegt Niels dan, ‘dat het feestje straks niet doorgaat. De verjaardag van mijn vader. Hij is vanmiddag opeens ziek geworden.’

‘Echt waar? Wat jammer.’

‘Hij was even gaan liggen vanmiddag en toen werd hij ziek wakker. Het gaat nu alweer veel beter, begrijp ik, maar iedereen is al afgezegd. Dus zit hij nu zijn eentje aan de drank. Nou ja, met mijn moeder dan.’

‘Verwarrend allemaal,’ zegt Benek. ‘Dus ze zijn toch zijn verjaardag aan het vieren?’

Niels knikt. ‘Ik geloof van wel ja. Dit jaar dan maar klein, geloof ik. Ik hoorde zoiets.’

‘Wat sneu.’ Benek richt zich tot Cagdas. ‘*Belki de biz yine de onlari gitmek gerekir. Aksi takdirde sadece onun dogum günü kutlamak gerekir.*’

De jonge Turk denkt even na, buigt zich dan naar haar toe en fluistert haar iets in haar oor.

Weer twintig minuten later zitten we met zijn allen in de gezelligheid: Henk, Sam, Azra, Niels, Marek – die gebeld is en meteen is gekomen – en ook Benek en Cagdas. En ik dus. We zingen voor mijn jarige echtgenoot en Cagdas probeert mee te doen, wat natuurlijk niet lukt: ‘Lang zal die leven, lang zal die leven in de gloria, in de gloria, in de gloria. Hiep hiep hoera. Hiep hiep hoera.’ Iedereen steekt twee keer enthousiast de armen in de lucht. Henk heeft al vijf borrels op en hangt er een beetje bij. Er is weinig te zien op zijn gezicht, zie ik. Hij ondergaat het allemaal maar gewoon. Wat kan hij anders?

‘Nou, wat leuk schat,’ zeg ik. ‘Heb je toch nog een verjaardag. Dankzij onze nieuwe burens.’

Gemeen van me, om dat zo te zeggen, ik weet het, maar sorry. Ik kan het niet laten.

6.

‘Nou, was toch wel gezellig?’ vraag ik, als ik naast Henk doodop het bed in plof. Ja, het is toch nog wel behoorlijk laat geworden.

Hij ligt met zijn ogen gesloten achterover en gromt wat: ‘Mmm.’

‘Niet?’

‘Ik had me d’r toch iets anders van voorgesteld. Dat lijkt me logisch.’

‘Ja natuurlijk, maar je werd ziek en dat kan gebeuren. Wees blij dat het zo snel over was. En dat je toch nog een beetje een feestje hebt gehad.’

‘Leuk feestje,’ zegt hij ontevreden. ‘Met een Pool en de Turkse buren.’

‘Lief toch dat ze langskwamen? En nu was het niet erg, want je vrienden waren er niet. Zo zie je maar. Het gaat allemaal vanzelf.’

‘Ja ja.’ Hij opent zijn ogen en kijkt me van opzij aan. ‘Zo is het nu. Zo gaat het nu.’

‘Wat gaat nu zo? Wat is nu zo?’

‘De plek van mijn vrienden wordt ingenomen door buitenlanders. Je ziet het toch? Ze nemen alles over. Onze vrienden worden door ze weggepest, om nog maar te zwijgen over alle banen en uitkeringen en noem maar op. Ik zeg het al jaren, maar niemand luistert.’

‘Je vrienden zijn niet weggepest, Henk, en als de buren niet waren gekomen, was er helemaal niemand geweest. Je bent teleurgesteld omdat je je vrienden niet hebt gezien en dat is logisch. Is ook jammer. Volgende keer komen ze gewoon weer. En heb je iedereen bij elkaar. Oude

vrienden en nieuwe vrienden.'

Ik krijg geen antwoord. Natuurlijk niet.

'Zeg, even iets anders, eten muizen zeep?'
vraag ik achteloos.

'Sorry? Waar heb je het over?'

'Er is van de zeep gegeten, zag ik op de wc beneden. Zo ziet het eruit. Eten muizen zeep?'

Het blijft heel even stil, dan steekt mijn man zonder blikken of blozen van wal: 'Heb ik weleens gelezen ja,' zegt hij. 'Dat ze zeep eten. Dat is als ze gebrek hebben aan bepaalde enzymen. Dan kunnen ze inderdaad zeep gaan eten. Heb ik weleens gelezen.'

Ik lach hardop. 'Leven met jou, Henk, blijft leuk. Ik kan niet anders zeggen.'

Dag mensen maar weer. Tot de volgende keer. Sorry dat ik zo gemeen was tegen mijn echtgenoot, maar het was toch ook wel een beetje zijn eigen schuld. Toch? Ja, vind ik wel.

En ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!

Ik denk bij mezelf: wat een wereld is dit!

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=henk-&-ingrid-2>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boekjes, zowel in fysieke vorm als digitaal, met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms, die beogen net zo toegankelijk te zijn als audiovisuele producties. De boekjes hebben vaak minder tekst dan een standaardroman en kunnen voorzien zijn van plaatjes, foto's, tekeningen of audio- of videofragmenten, die zelfs in het geval van een papieren boek met QR-codes op een smartphone of een tablet direct beluisterd en bekeken kunnen worden. Lezen en kijken of lezen en luisteren.

Uitgeverij Vogelvrij wil inspelen op een nieuwe wereld en kiest ervoor meer een contentfabriekje in het algemeen dan alleen een uitgever van boeken te zijn. Het gaat om het opbouwen van een fonds van verhalen en formats, uitgegeven als boekjes en daardoor auteursrechtelijk beschermd, die vaak in basis geschikt zijn voor een audiovisuele productie, ten behoeve van media die de behoefte hebben aan een constante stroom van content.

Informatie over de uitgeverij en/of deze titels is ook te vinden op de website www.uitgeverijvogelvrij.nl of kan per mail worden opgevraagd: info@uitgeverijvogelvrij.nl.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ